

Naujausias
bestselerio
Tarp meilės ir
milijonų autorės
romanas

Kai meilė

UŽ
BRANGESNĖ
GYVENIMĄ

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

*Kari
merie*
už BRANGESNĖ
GYVENIMĄ

Romanas

Aiva

Chaosas širdyje, chaosas mintyse, sieloje ir kūne.

Jaučiu, kaip kratosi lėktuvas, papuolęs į oro duobes. Jaučiu, kaip įsitempia kiekvienas kūno raumuo.

Panika užvaldžiusi mane ir aplinkinius. Jaučiu tai ne tik savo kūne, tiesiog tvyro lėktuve.

Girdžiu verkiant vaikus, baimės ir panikos persmelktus keleivių balsus. Girdžiu lėktuvo kapitono prašymus būti ramiems ir skubiai prisisegti saugos diržus. Girdžiu, kaip tarp kėdžių laksto sunerimusios stiuardės. Bet aš neatsimerkiu. Aš pasirenku tamsą. Visada bijojau taip numirti. Nežinia kur, tarp nepažįstamųjų ir, baisiausia, ar kada nors bus rastas mano kūnas.

Kodėl būtent dabar, kodėl būtent aš?

Šios mintys, manau, visų žmonių galvose. Juk visi nori gyventi...

Dar kartą stipriai krestelėjus lėktuvui, griebiu šalia esantį ranktūrį ir į jį stipriai suleidžiu nagus. Jaučiu, kaip giliai jie įsminga.

TUK TUK TUK – širdis iš baimės tuoj iššoks iš krūtinės.

TUK TUK TUK – šis garsas užvaldo mano ausis, negaliu daugiau nieko suprasti. Panikuoju, bijau, kad širdis tuoj susprogs nuo stipraus ir intensyvaus plakimo, ima trūkti oro. Nejau tai paskutinė mano gyvenimo akimirka?..

Aiva

Valanda prieš...

– Kaip nemėgstu skrydžių... Guste, ir kodėl tu sugalvojai apsigyventi Stambule, – kaustoma baimės ir perdėtos panikos paskutinį kartą apkabinu savo geriausią draugę.

– Aiva, viskas bus gerai, kiekvieną kartą man taip sakai, tiek atvykdama, tiek išvykdama, juk ne pirmas kartas, – guodžia draugė.

– Žinau, pupa, bet skrydžio baimė mane tiesiog apsėdusi. Jeigu tavęs taip nemylėčiau, nelankyčiau, – papučiu lūpytes lyg būčiau maža išpaikusi mergytė.

– Lankytum, lankytum, juk pačiai ne ką mažiau patinka Stambulas. Gal kada nors įkalbėsiu tave čia atsikraustyti? Vertėtų visur reikia, o tu puikiai įvaldžiusi net keturias kalbas, ne-skaitant tobulos mūsų – lietuvių, – ima kvatotis.

– Žinai, kaip sakoma, visur gerai, bet namie geriausia. Lietuvos neiškeisiu – myliu savo šalį ir neišmainyčiau jos į jokią kitą, man nėra gražesnės šalies už Lietuvą.

Atsisveikinusi su Guste nuskubu į patikros ir pasų poskyrį. Gavusi eilinę Turkijos spaudą pase skubu ieškoti išvykimo vartų. Kol lėktuvo ratai nepasieks Lietuvos žemės, tol panika, apėmusi protą ir širdį, manęs neapleis. Visos kelionės tokios – jei

tik reikia kur nors skristi, užvaldo paniška baimė. Labiausiai mane tenkina žeme riedantis transportas, deja, su juo tikslai pasiekiami lėčiau.

Pradėjus įlaipinimą į lėktuvą išgirstu sambrūzdį žmonių minioje, tačiau neturiu laiko reaguoti, mano panikai užtenka ir skrydžio, kad ir kas ten būtų nutikę, tai su manimi nesusiję. Vos tik įdėjusi savo rankinį bagažą, iškart puolu sėstis ir seguosi saugos diržą. Dabar dėl nieko nesijaučiu saugi, todėl įsikimbu į ranktūrius, užsimerkiu ir mėginu medituoti. Kitaip skrydis man taps nepakeliamas. Bijau, kad neištikėtų panikos priepuolis.

– Jums viskas gerai? – anglų kalba į mane kreipiasi sodrus vyriškas balsas.

– Taip, viskas gerai. Tik bijau skristi, – net neatmerkusi akių greitakalbe išberiu nepažįstamajam.

– Gal galiu jums padėti?

Suirztu, kad manęs nepalieka ramybėje.

– Ačiū, bet man viskas gerai, – šį kartą atsakau jau pikčiau ir atsimerkiu ketindama mesti rūstų žvilgsnį į įkyrųjį keleivį, kad daugiau manęs nedrįstų trukdyti. Bet... vos tik pažvelgiu į nepažįstamąjį, prarandu kalbos dovaną. Jo skvarbios, karšto šokolado spalvos akys mane užhipnotizuoja ir pyktis nejučia išblėsta.

Vyras šalia manęs toks patrauklus, tamsiai juodų plaukų, kur ne kur prie ausų pasipuošusių baltomis sruogelėmis, o šypsena tobula. Jis žvelgia į mane savo šokoladinėmis akimis ir šypsosi, o aš pajuntu, kad tirpstu jo akių gelmėje... kol ausis pasiekia stiuardesių balsai ir pamokymai, ką daryti, jeigu ištiktų katastrofa.

Mane vėl užvaldo viską apimanti baimė. Užmirštu ir šalia sėdintį nepažįstamąjį. Įsikimbu į ranktūrius ir suleidusi į juos nagus laukiu.

Lėktuvas ima judėti. Taip, mes jau atsiplešėme nuo žemės. Išgirstu, kaip kiti keleiviai ima segtis saugos diržus ar vaikščioti po lėktuvo saloną. Per garsiakalbius pasigirsta informacija apie keleiviams tiekiamą iš anksto užsakytą maistą. Aš vis dar sėdžiu tamsoje, nesiruošiu nė sekunde atmerkti akių. Raminuosi išmoktais kvėpavimo pratimais, man nereikia nei vaizdų per langą, nei maisto. Geros trys valandos ir kojos pasieks žemę. Staiga mano uoslę pasiekia troškintos mėsytės ir šviežio agurko kvapas. Nugurgiu seilę, bet bijau net galvą pasukti. Skrandis ima groti maršą, tačiau nepaisau to.

– Jūs alkana, – vėl į mane kreipiasi nepažįstamasis.

– Ne, viskas su manimi gerai, – neatmerkiu akių, bijau, kad nors skrandis ir tuščias, bet nuo įtampos nesusitūrėjusi apvemiau bendrakeleivį.

– Galiu pasidalinti su jumis maistu, – pasiūlo vyriškis.

– Ačiū, bet ne.

Nespėjus ištarti paskutinių žodžių, lėktuvą ima stipriai purtyti. Per garsiakalbį lėktuvo kapitonas paprašo kuo skubiau visus grįžti į savo vietas ir prisisegti saugos diržus. Taip pat praneša, kad lėktuvas patyrė oro turbulenciją, bet greitai metu viskas susitvarkys. Tačiau ir aprimus turbulencijai prašo keleivius likti su prisegtais saugos diržais.

Kol lėktuvą kratė, mano galvoje ir širdyje virė chaosas. Spėjau numirti ir vėl prisikelti. Iš siaubo viena ranka užsidengiau

burną, kad neimčiau šaukti, o kita į kažką stipriai įsikibau ir suleidau nagus. Tuo metu man niekas nebuvo svarbu, tik išlikti gyvai ir nesukelti papildomos panikos lėktuve. Pro mano akis praskriejo visas gyvenimas. Išsigandau, kas nutiks tėčiui, jeigu jis liks visiškai vienas. Juk prieš daugiau nei dvejus metus netekus mamos mes abu ištvėrėme tik dėl to, kad turėjome vienas kitą. Per šiuos metus su tėčiu tapome labai artimi. Anksčiau mama buvo mano geriausia draugė, bet, netikėtai trūkus galvoje aneurizmai, praradome ją taip staigiai, kad abu su tėčiu vos neišprotėjome iš skausmo. O jeigu tėtis neteks ir manęs, tikrai neatlaikys.

Taip užvaldė panika, kad net nepajutau, kaip nurimo lėktuvas. Žmonės vėl ėmė krutėti. Bijodama išvysti, kas dedasi aplinkui, pirmiausia nedrąsiai atmerkiau vieną akį ir pamačiau įdėmiai mane stebintį nepažįstamąjį. Jo žvilgsnis neramus ir užjaučiantis. Atmerkusi antrąją pamačiau, kad esu įsikibusi į nepažįstamąjį ir taip stipriai suleidusi nagus į jo ranką, kad net kraujas sunkiasi. Tačiau nepažįstamasis netarė nė žodžio, jis taip pat stipriai spaudė mano ranką. Išsigandusi, kad jį sužeidžiau, ėmiau žvilgsniu ieškoti stiuardėsės, reikėjo tvarsčio ir priemonių žaizdai dezinfekuoti.

– Aš labai jūsų atsiprašau, – sunerimusi ir iš gėdos raustančiais žandais staigiai paleidžiu jo ranką.

– Viskas gerai, juk jums reikėjo ramsčio, – taip šiltai man nusišypso.

– Aš jus sužeidžiau. Atsiprašau, bet mano skrydžių baimė stipresnė už mane pačią.

– Džiaugiuosi, kad galėjau padėti, – vis ramina mane.

Stiuardėsės paprašius tvarsčių ir dezinfekcinio skysčio, skrydžio baimė paliko mano mintis. Jaučiuosi blogai, kad savo problemą užkroviau svetimam žmogui. Sutvarsčiusi nepažįstamojo žaizdą dar kartą jo atsiprašau.

– Man viskas gerai, kaip jūs jaučiatės? – klausia neramiai žvelgdamas į mane.

– Jūsų dėka jaučiuosi geriau, – pabandau nusišypsoti. Nepažįstamojo dėmesys nepaprastai ramina.

– Gal po apsikeitimo krauju... – nusišypsuo, – galime vienas į kitą kreiptis vardu? Aš Ferhatas.

– Malonu, Aiva.

– Kada jus taip išgąsdino skydžiai, Aiva? – įdėmiai žvelgia į mane.

– Aš jų visą gyvenimą bijau. Dar vaikystėje domėjausi lėktuvais, bet tikriausiai gilinimasis į jų saugumą ir padarinius po avarijų per daug sukrėtė. Lėktuvų katastrofų vaizdai stipriai įsirėžė ir paveikė mano psichiką – jaučiuosi kaip kvailelė, kuri bijo įsikalbėtų dalykų.

– Nėra taip baisu skristi, Aiva. Ypač kai šalia tokia graži pakeleivė, – mirkтели.

Skrydžio baimė niekur nedingo, tačiau skrydis tapo lengviau pakeliamas. Atrodo, kad žavus nepažįstamasis suvaldė mano baimę.

Ferhatas

Jaučiuosi tarsi visa mano šeima būtų prakeikta. Kodėl ši kova nesibaigia? Nejau mes negalime gyventi kaip visi normalūs žmonės, kodėl mums vis reikia kovoti?

Šį kartą mano kovą nutraukė tik pašautas petys. Bet kitai šeimai taip nepasisekė. Per susitikimą, bandant susitarti dėl šalies teritorijos ribų ir įtakos zonų, užvyrė tokia kova. AŠ ŽUDIKAS. Gelbėdamas šeimą ir sprukdamas pats, nušoviau savo priešininką – ir ne ką kitą, o tos gaujos vedlį doną Kadirą.

Dabar sužeistas, trumpam, kol nurims audros ir užgis žaizdos, aš pasislėpsiu. Enginas nupirko bilietus į artimiausią skrydį, lekiame, kad tik nepavėluotume. O dar – pro marškinius ima ryškėti kraujo dėmė kairiajame petyje. Žmonės prieš įlaipinimą tai pastebi ir sukelia sąmyšį. Tačiau Enginas man paskolina savo švarką. Paaiškiname, kad esu ką tik po operacijos ir tikriausiai kraujas veržiasi per siūles, o aš skubu į artimo giminaičio laidotuves. Sąmyšis truputį apimsta, bet įtarūs žmonių žvilgsniai vis dar mane seka.

– Brolau, saugok mano šeimą. Aš greit grįšiu, – atsisveikinu.

– Ferhatai, juk žinai, kad visada juos saugau. Kai tik vedžiau tavo seserį, tavo šeima tapo mano šeima.

Enginas man kaip brolis, kurio neturėjau.

Atsisveikinęs nuskubu į lėktuvą. Išvykstu, net be rankinio bagažo – taip, kaip stoviu. Tačiau dabar reikia sustiprėti ir sukurti planą, kaip visą šią košę išsėbėti. Juk ant plauko kabo mano šeimos garbė ir artimųjų gyvybės.

Susiradus savo vietą lėktuve akis prikausto tobulo grožio mergina. Ji manęs nepastebi. Dabar ji stipriai užmerkusi akis, rankomis įsikibusi į ranktūrius, kad net krumpliai pabalę, ir kramto nuostabaus grožio seksualias lūpytes. Mergina užvaldyta baimės... skrydžio... o gal ir ji nuo ko nors bėga?

Vos tik pabandau užkalbinti, pajuntu dar labiau įsitempant jos kūną. O kai atmerkia savo dideles, ilgų blakstienų įrėmintas, ypatingos žydrinės akis, jaučiuosi užburtas. Pradžioje mergina mane piktai nužvelgia, tačiau susidūrus mūsų akims pyktis kažkur dingsta. Atsako į mano šypseną savo tobulomis, putliomis lūpomis. Jos veidas įrėmintas medaus spalvos plaukų, kurie neklusniomis garbanomis krenta žemiau pečių. Smulkios rankutės atleidžia piršteliu nuo ranktūrių. Bet vos stiuardėsė praneša apie laukiantį skrydį ir informuoja, kaip elgtis ištikus nelaimei, mano gražioji pakeleivė vėl stipriai įsitempia ir užmerkia savo kerinčias akis.

Kol kylame, vis stebiu savo bendrakeleivę. Ji taip susikausčiusi, kad bijo net kvėpuoti. Tačiau, kai atidarau maisto indelį, išgirstu kaimynės pilvelyje miaukiant kates. Iš baimės mergina išbadėjo. Nusišypsau ir pasiūlau pasidalinti maistu, tačiau ji atsisako.

Staiga pajuntu stiprų skausmą kairiajame delne, vos tik lėktuvą supurto oro duobė. Nepažįstamoji taip įsitveria į mano

ranką, kad nuo suleistų nagų lieka ne tik žymės. Matydamas paniką, aš taip pat stipriai suspaudžiu jos ranką. Gal nors truputis baimės pereis man. Neįsivaizduoju, ką jai teko išgyventi praeityje, kad dabar užvaldžiusi tokia paniška baimė. Kol lėktuvą purto, mergina vis stipriau smeigia nagus į mano ranką, o aš sunerimęs niekaip negaliu nuleisti akių nuo jos gražaus, bet baimės iškreipto veido.

Aprimus lėktuvui, gražioji nepažįstamoji ima vis lengviau kvėpuoti, o lėktuvo salone ir vėl pasigirsta keleivių bruzdesys. Tačiau mano bendrakeleivė dar sustingusi. Aš laukiu jos mėlynų akių žvilgsnio. Jis nedrąsus, pirmiau aplinką įvertina viena akimi ir tik tada visiškai atsimerkia. Vos tik nepažįstamoji pastebi savo padarytas žaizdas mano rankoje, iškart puola ieškoti pagalbos. O aš negaliu atplėšti akių nuo jos. Kuo šis angelas vardu?

– Malonu. Aiva.

Vos tik mano ausis pasiekia jos vardas, iškart atmintyje įsirašo ryškiausiomis spalvomis.

– Aiva, tu iš Lietuvos? – juk Enginas būtent ten man nupirko bilietą.

– Taip, aš lietuvė. O tu? – kilsteli dailiai išlenktą antakį.

– Aš turkas. Skrendu pasigrožėti Lietuva. Girdėjau, pas jus labai žalia, – bandau kalbinti merginą, gal taip pavyks išsklaidyti įtampą jos veide ir kūne.

– Taip, mūsų šalis žalia, tačiau daug šaltesnė nei jūsų.

– Ką lankei Stambule? O gal tu ten gyveni?

– Lankiausi pas draugę, ji jau treji metai gyvena Stambule. Atvykusi atostogų įsimylėjo turką ir liko. Dabar meilė turkui

pasibaigė, tačiau įsimylėjo Stambulą ir jau neketina grįžti į Lietuvą.

– O tu nenori gyventi Stambule?

– Ne, aš per daug myliu Lietuvą, – nusišypso Aiva. – O tu ką lankysi Lietuvoje?

– Nieko, paprasčiausiai pavargau nuo darbų ir vieną dieną nusprendžiau išvykti, kur akys mato. O atvykus į oro uostą artimiausias skrydis buvo į Lietuvą, – šypsausi jai, juk tai beveik tiesa.

Mudviejų pokalbis buvo toks paprastas, nekaltas ir šiltas, kad net nepajutome, kaip lėktuvas nusileido Lietuvoje.

Aiva

Mane taip užbūrė Ferhato akys, kad nepastebėjau, kaip lėktuvas pasiekė Lietuvos žemę. Ausyse tik nuskambėjo garsūs keleivių plojimai lėktuvo kapitonui. Štai, pasirodo, mano raminamieji yra Ferhatas. Net pačiai nejauku, kad nepažįstamasis šitaip užvaldė mintis.

Išlipus iš lėktuvo ir skubant prie pasų kontrolės atsigręžiu į šokoladinių akių savininką.

– Malonu buvo susipažinti, – pasakau ir net pačią nustebina ilgesingas balso tonas. Ištiesiu ranką atsisveikinti, bet jo prisilietimas mane nudegina iki širdies gelmių.

– Man dar maloniau, Aiva. Tikiuosi, mes dar susitiksime, – mirkтели.

Skubėdami kiekvienas sau, abu vienas kitą palydime akimis.

Ankstyvas rytas. Į darbą visada lekiu pirmoji, labai nemėgstu vėluoti ir pykstu ant vėluojančiųjų. O maloniausias ryto ritualas – tai karšta, garuojanti kava, kurios visada užsuku nusipirkti į degalinę. Įsėdusi į automobilį lėtai pajudu iš degalinės ir mėgaujuosi kavos skoniu.

„O Dieve!..“ – netikėtai į mano tojotos galą įsirėžia iš degalinės išskubėjęs prabangus visureigis BMW. Karšta kava išsilieja

ir nudegina kojas, nes trumpas sijonas ir pėdkelnės ne ką apsaugo. Inkšdama iš skausmo bandau išlipti iš automobilio. Prie manęs pripuola BMW vairuotojas ir ima šaukti:

– Kvaile, ko sustabdei? – rankomis mosikuodamas griebia mane už riešo.

– Juk važiauvau iš šalutinio, todėl privalėjau praleisti važiuojančius pagrindiniu, – bandau traukti skaudančią ranką iš pikto vairuotojo gniaužtų.

– Būtum šimtą kartų spėjusi pralėkti, bet nea... prisiperka musės dydžio automobilių ir pamatyk tu jas!

– Prašau ant manęs nešaukti, – staigiu judesiu išlaisvinu ranką. – Kviečiame policiją ir viskas bus aišku.

Mums besiginčijant tikriausiai kažkas iškvietė policiją, ji atvažiavo greitai. Policininkai BMW rėksniui išaiškino jo kaltę, o vienas iš pareigūnų priėjęs prie manęs paklausė, ar gerai jaučiuosi.

– Viskas gerai, tik išsigandau, – virpėdama apsižiūriu.

– Panele, bet jūs visa apsipylusi kava ir kojos jūsų raudonos, – parodo į raudonuojančias, karšta kava nuplikytas kojas.

– O siaube... – tik dabar pastebiu, kad ant kojų nuo karštos kavos net pūslės iššoko, o skausmas, atrodo, ėmė ir apsigyveno kūne.

Policininkas pasiūlė nuvežti į greitosios pagalbos kliniką. Kadangi mano automobiliui reikės remonto, palieku jį degalinėje. Susirenku visus daiktus, draudimo dokumentus ir sutinku

su policijos pasiūlymu. Skausmas, rodos, vis stiprėja, tikriausiai ištikta šoko iškart jo nepajutau.

Klinikoje greitai priėmė, apžiūrėjo, suleido nuskausminamųjų ir sutvarstė. Tačiau tvarsčius ant abiejų kojų teks panešioti ne vieną dieną. Išėjusi iš gydytojo kabineto puolau ieškoti telefono, kad praneščiau tiek kolegoms, tiek tėčiui, kad esu sveika, gyva ir kelias dienas turėsiu pailsėti namuose. Besiraušiant rankinėje į mane atsitrenkia vyriškis ir telefonas nuskrieja ant grindų.

– Kas per... – norėjau sušukti – na kaip gali šitaip nesisiekti.

– Labas, Aiva, – mano ausis pasiekia angliškas pasisveikinimas. Ir tas balsas, kurio nesupainiočiau su niekuo.

– Labas, kaip tu čia? – įsmeigiu nustebusias akis į Ferhatą, kuris dabar atrodo dar gražesnis nei mano prisiminimuose. Toks aukštas, sportiškas, tamsaus gymio vyras, traukiantis visų aplinkinių dėmesį.

– Atvykus į Lietuvą prireikė medikų pagalbos, – nusišypsavo. – Bet jūsų medicina labai brangi, – kvatojasi ir pasilenkia pakelti telefoną.

– Žinau, bet man mokėti nereikia. Moka tik neapsidraudę, – matau, kad jis nesupranta, apie ką kalbu.

– Nesupratau?

– Ačiū, – paimu ištiestą telefoną. – Pas mus reikia mokėti valstybei kas mėnesį mokestį nuo savo atlyginimo, tada prirėmus medicinos paslaugų už jas mokėti nereikia.

– Įdomu. Gal daugiau papasakosi prie kavos puodelio? – jo šypsena mane užburia. Veidas, papuoštas trumpa, tamsia, vešlia barzdele, atrodo tobulas.

– Su malonumu. Nes rytinį kavos puodelį išsipyliau ant drabužių, – parodau į save. – Todėl kava man dabar gyvybiškai reikalinga.

– Kas nutiko? – sunerimęs paklausia.

– Eime, čia netoliese yra kavinukė, ten viską papasakosiu.

Ferhatas paima mano ranką, jo prisilietimas vėl nudegina, o pilve skrydžiui pasiruošia drugeliai.

Kavinėje laikas su rudakiu tiesiog ištirpsta. Spėju tik pranešti kolegoms, kad kelias dienas nebūsiu, ir tėčiui, kad jo mažoji dukrelė aptvarstyta, bet gyva.

Ferhatas tikras džentelmenas. Be galo pastabus ir paslaugus. Jis, atrodo, jaučia kiekvieną būsimą mano judesį. Vos man pasilenkus paimti nukritusio šaukštelio, jis ranka greitai sugriebia stalo kampą, kad tik nesusižeisčiau. Tokio vyro dėmesio nebuvau sulaukusi ir tai mane sužavi.

Šį kartą apsieikiame telefono numeriais, o Ferhatas mįslingai pasako:

– Manau, kažkas iš aukščiau nori, kad mes susitiktume. Negali būti tiek atsitiktinumų, – ir savo degančiomis akimis užburia.

– Aš tikiu lemtimi, – atsidūstu svajingai žvelgdama į jį. Juk tikrai, tokie atsitiktinumai, suvedę mus, negali būti veltui.

Tada žavusis turkas netikėtai paima mano ranką ir lengvai, bet taip mielai savo lūpomis paliečia pirštus.

Nenoriu su juo atsisveikinti. Nežinau, kas su manimi vyksta. Nors apsipylusi kava, sutvarstyta ir lengvai šlubčiojanti, bet su juo jaučiuosi tokia seksuali ir graži, kad nerūpi niekas daugiau šioje žemėje.

Ferhatas

Žinau, dabar pats netinkamiausias laikas meilei. Bet atrodo, kad aukštesnės jėgos mus vis suveda. O ta nenusakoma trauka... Oras tiesiog įsielektrina būnant kartu. Žinau, turėčiau nuo jos laikytis atokiau, bet tai be galo sunku.

Aš jau daugiau kaip savaitę Lietuvoje. Čia susiradau gydytoją, kuris privačiai mane – tikrąja šio žodžio prasme – sulopė. Kūnas sveiksta greičiau nei siela. Jaučiuosi visiškai menkysta. Aš iš kitos šeimos atėmiau tėvą. Žinau, dabar jie keršys maniškams. Kemalio tapo mano didžiausiu priešu, jau dabar jaučiu jo prakeiksmus. Tėvas jam buvo šventas. Privalau būti pasiruošęs viskam.

Tegul man šiandien atleidžia visi šventieji, bet ir aš nors trumpam noriu pabūti laimingas. O mano laimė dabar sėdi priešais. Ši mergina užbūrė. Nuspręsta. Kol būsiu Lietuvoje, būsiu su ja. Žinau, esu savanaudis.

Kartu su Aiva ateiname iki jos buto. Ji tokia žavi. Palydėta iki durų žvelgia į mane nekaltu žvilgsniu, o skruostai pasipuošia raudoniu...

– Atleisk, bet šį kartą tavęs į vidų nepakviesiu, – nedrąsiai pasako.

Skaitykite likusius
252 iš 272 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Sugundžius visų geidžiamą turkų milijonierių, laukia ne viena staigmena ir išbandymai...

Priverstas sprukti iš Stambulo Ferhatas sėda į pirmą pasitaikiusį lėktuvą, kuris, paaiškėja, skrenda į Lietuvą. Šalia sėdinti Aiva paniškai bijo skristi, tačiau žavus vyras patraukia jos dėmesį ir netikėtai nuramina. Išsiskyrę oro uoste jie, atrodo, niekada nebesusitiks. Tačiau po dar vieno laimingo atsitiktinumo jie nebesiskiria.

Apimta gaivališkos aistros ir užburta Ferhato jausmingumo, Aiva leidžiasi į jai nebūdingą meilės nuotykį, kuris, deja, greitai baigiasi. Nors paslapčių gaubiamas vyras pažada sugrįžti, tačiau galiausiai dingsta be žinios. O Aivai išskirtinį dėmesį ima rodyti jos bosas... Negalėdama išmesti iš galvos Ferhato, Aiva paprašo Stambule gyvenančios draugės pagalbos – galbūt ji padėtų surasti mylimąjį ir išsiaiškinti, kas nutiko. Netrukus ją pasiekia stulbinanti naujiena. Ferhatas – turtingiausios ir įtakingiausios Stambulo šeimos galva. Negana to, jis ką tik vedė kitos garsios šeimos atstovę, kuri jau ieško gražiosios lietuvaitytės, suviliojusios jos gyvenimo meilę.

Vos išvengusi negailestingo pavydžios Ferhato žmonos keršto, Aiva suvokia, kiek daug visko nežino apie vyrą, kurį pamilo. Bet vieną didelę paslaptį turi ir ji.

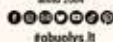
Draskomas pareigos šeimai ir meilės Aivai, Ferhatas pasiryžta drastiškam žingsniui. Bet ar rizika ne per didelė?

STIPRIŲ JAUSMŲ, INTRIGŲ IR VEIKSMO KUPINAS MEILĖS ROMANAS

Jeigu jums patiko debiutinis Dovilės Kucevičienės romaną „Tarp meilės ir milijonų“, privalote perskaityti ir romaną „Kai meilė brangesnė už gyvenimą“.

OBUOLYS
nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-574-1

9 786094 845741

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybes ir ilgiau nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Viršelio nuotrauka: Shutterstock
Šiuo žanru žinomas ir gražus